

Her er der tale om, at det udspringer af en handling, hvor loven er overtrådt ubevidst, og så de meget, meget store konsekvenser, som det har, ikke bare for den pågældende, men for dem, der er i samme situation.

Vi prøvede faktisk at få ministeren i tale. Vi prøvede faktisk ved at stille spørgsmål til ministeren og ved at henvende os til ministeren at sige: Kunne vi ikke prøve at finde ud af at løse det her på en eller anden måde? Det var ikke nemt. Det har faktisk ikke været muligt at få ministeren i tale. Når det ikke kan lade sig gøre, at vi prøver at få det ordnet på den måde og ved, at vi i korridorene får ministeren til at stille et forslag, som vi så kan vedtage her i Folketinget, er det klart, at det er nødvendigt at oppositionen selv fremsætter forslaget.

Det at fremsætte et forslag er faktisk vores eneste mulighed for at råbe ministeren op, og derfor gik SF og Fremskridtspartiet sammen om at sige, at den her situation er uholdbar. Det er ikke rimeligt, at vi har en lovgivning, der er indrette på denne måde, og det er slet ikke rimeligt, at konsekvenserne bliver så strenge, som det viser sig at være tilfældet.

Når vi taler om overgangsydelsen, er det jo korrekt, at man på overgangsydelse kan få lov til, hvis man optræder som lønmodtager, at have en indtægt på de her godt 28.000 kr. om året. Det, vi ønsker i Fremskridtspartiet, er, at spillereglerne skal være de samme, hvad enten man optræder som lønmodtager eller arbejder for sig selv. Det, der er sagen, er jo, at beløbet er så lille, at den indsats, man yder, nærmest er på hobbyplan. Det er jo nærmest hobbyplan, vi taler om. Og derfor bør det selvfølgelig være sådan, at den indtægtsgrænse, der ligger, bør være gældende, hvad enten man optræder som lønmodtager eller arbejder for sig selv. Det, vi faktisk havde lagt op til, var at prøve at få nogenlunde parallelle regler eller noget, der ligner en efterlønsordning med de spilleregler, der er i efterlønsordningen.

Jeg vil da ikke stå her og påstå, at det forslag, som SF og Fremskridtspartiet har fremsat, er løsningen på det her, men det er dog et kvalificeret bud på, hvordan man kunne løse problemet. Og det, jeg så havde håbet og set frem til, var, at ministeren ville have sagt: Det er rigtigt, her har vi et problem, så lad os løse det. Regeringen er ikke enig i lige præcis den måde, som forslagsstillerne har foreslået, men lad os se på det. Lad os sætte os om bordet og så finde ud af en løsning på det her problem, hvor vi går ind

og siger, at der selvfølgelig skal være de samme muligheder for at tjene en skilling ved siden af, hvad enten det er som lønmodtager, eller det er ved, at man arbejder for sig selv.

Jeg havde faktisk set frem til, at ministeren havde ordnet det her af sig selv. Det gjorde ministeren ikke. Jeg håber så, at vi med det her forslag har fået råbt ministeren op, og at ministeren på en eller anden måde i en eller anden form kommer med en løsningsmodel, for det, der ikke mindst er formålet med forslaget, er selvfølgelig at samle et flertal i Folketinget for, at vi kan få ændret de her regler til det bedre.

Jeg skal så ikke gentage de mange udmærkede indlæg, som hr. Jes Lunde har haft. De dækker ganske præcis, hvad også Fremskridtspartiet står for. Jeg skal slutte med at understrege, at Fremskridtspartiet naturligvis støtter forslaget, og vi ser frem til, at vi sammen med ministeren finder en løsning på problemet.

(Kort bemærkning).

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg ved såmænd ikke, om jeg har skoset Venstre og De Konservative så voldsomt. Jeg har peget på, at der tilsyneladende er problemer med både korttidshukommelsen og langtidshukommelsen, al den stund at det lovforslag og det regelsæt, som jeg er ansvarlig for at overholde, hviler på et et meget bredt flertal her i Folketinget, hvor både Venstre, De Konservative – De Konservative oven i købet som ministeransvarlige i en periode – og også Fremskridtspartiet har været med i lovgivningen. Derfor ved jeg såmænd ikke, om det er at skose så forfærdelig meget.

Jeg går stadig væk ud fra, at Folketinget er optaget af, at en minister skal overholde landets love, og det, jeg har sagt om denne her sag, er, at jeg har sympati for den, men at jeg ikke som minister kan handle i en situation, hvor sagen er i ankesystemet. Her må jeg sige, at jeg sådan set også synes, at det måske havde klædt forslagsstillerne at afvente, hvordan ankesagen faldt ud.

Derefter kunne man sætte sig omkring et bord og se på: Er det her rimeligt, eller er det ikke rimeligt, og kan vi finde nogle løsninger på det? Det synes jeg havde været bedre, men sådan skulle det ikke være, men jeg vil i hvert fald sige, at det er jeg selvfølgelig parat til. Når sagens afgørelse er færdig i ankesystemet, synes jeg, at situationen er en anden.